

Forhandlingen genoptoges.

Aksel Larsen: Egentlig burde denne Debat jo slet ikke finde Sted. Det kan i Almindelighed synes, at naar man under de Regeringsforhold, vi har, saa ofte har virkelig politiske Debatter her i Tinget, virker det som noget traditionelt Tidsspilde, at man skal tage disse højtidelige storpolitiske Debatter to Gange om Aaret. Det skulde jeg imidlertid ikke gøre Indsigelse imod, men det, jeg kunde føle Trang til at gøre Indsigelse imod, er dette, at vi overhovedet skal have en saadan storpolitisk Tillægsbevillingslovdebat under en Regering som den, der sidder. For det første burde denne Regering aldrig være kommet til Magten. Jeg ved ikke, hvor megen Lid man skal fæste til det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensens Forklaring, som er den, at Venstregeringen kom til Magten paa Grund af Socialdemokratiets Frygt for Overenskomstsituationen i 1946. Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft er naturligvis mere kompetent end jeg til at udtale sig om, hvorvidt det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen har Ret. Jeg vil blot gøre opmærksom paa, at hvis der skulde være et Gran af Sandhed i det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensens her fremsatte Formodning, begynder man at blive bange for, at Socialdemokratiet af Frygt for den om jeg saa maa sige meget værre Overenskomstsituation i 1948 skulde være adskilligt mindre ivrig efter at faa Folketingsvalg, end Socialdemokratiets ærede Ordfører her gav Udtryk for. Noget saadant vil jeg naturligvis ikke inklade mig paa at formode. Jeg vil blot paapege Konsekvensen af det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensens Udtalelser. Under alle Omstændigheder, Regeringen kom til ved en politisk Misforstaaelse, da Socialdemokratiet nægtede at være med til en Regeringsdannelse og derved overlod Regeringsdannelsen til det største af de borgerlige Partier vel vidende, at saa vilde den højtærede Statsminister blive Statsminister.

Nu har Socialdemokratiets ærede Ordfører ganske rigtigt sagt, at det kun er Valgfrygten, der herinde i Tinget opretholder Regeringen, sikrer den en Majoritet i kritiske Situationer. Dette er rigtigt. Men det understreger jo, at man ogsaa af den Grund aldrig burde have ladet Regeringen komme til, for saa var man ikke kommet i den Situation, at det blev saa parlamentarisk besværligt at komme af med den.

Ja, dette var kun nødvendige Sidebemærkninger; det væsentlige, jeg vilde sige, var dette, at vi har nu engang ved Skæbnens og Tidernes Ugunst og Socialdemokratiets

Fejltagelse faaet denne Regering, men hvis der var Mening i Tingene, og hvis der var Mening i Snakken om Demokrati, Folkestyre og Folkets Vilje, burde denne Regering være gaaet umiddelbart efter Landstingsvalget, og hvordan man end indlader sig paa at fortolke Landstingsvalget, hvordan man end indlader sig paa at overføre dets Tal paa et tænkt Folketingsvalg, fik Regeringen og dens to splittede og modvillige Støttepartier under alle Omstændigheder kun 43 pCt. af Landstingsvælgernes Stemmer, medens de to Partier, der her i Tinget officielt repræsenterer Oppositionen, fik 53 pCt. af Landstingsvælgernes Stemmer. Det er rigtigt nok, at Landstingsvalget omfattede bl. a. København, men det er lige saa rigtigt, at for at stemme ved dette Landstingsvalg skulde man være 35 Aar eller i værste Fald 43 Aar, og det turde derfor være aldeles givet, at ved et Folketingsvalg nu vilde Regeringen og dens Støttepartier ikke alene komme i Mindretal i Folketinget, men de to Arbejderpartier vilde komme i absolut Flertal i Folketinget. Herom kan ingen Tvivl herske, og hvis det derfor havde været en virkelig demokratisk sindet Regering, vi havde her i Landet, vilde den have taget Konsekvensen af Landstingsvalgets Meningstilkendegivelse og forelagt sin Sag ved et Folketingsvalg. Hvis dette var sket, havde vi haft et anderledes sammensat Folketing, og vi havde haft en anden Regering, og saa havde vi ikke skullet føre storpolitisk Debat, som det skal ske her i Dag og under disse Omstændigheder.

De tre ærede foregaaende Talere har talt en hel Del om Demokrati, og i den Forbindelse har man naturligvis hentet de revnede Grammofonplader frem for at rette de sædvanlige uvederhæftige Beskyldninger mod Kommunisterne. Det har især de ærede Medlemmer Hr. Edvard Sørensen og Hr. Aksel Møller gjort, og denne sidste holdt jo sin første catilinariske Tale i Dag. Maaske maa det være mig tilladt at erindre ham om, hvad han ved meget bedre end jeg, at hans store Forbillede, den romerske Sagfører Ciceros Eftermæle jo er noget blandet.

Begge de ærede Medlemmer forsøgte at angribe Kommunisterne med Henvisning til en Tale, jeg holdt paa Venstres Ungdoms Landskursus i Studenterforeningen. Nu har den Del af min Tale, de Herrer hæfter sig ved, været offentliggjort, og ikke alene har ingen af de 400 Tilhørere, som hørte den Tale, og som altsaa alle sammen var Medlemmer af Venstres Ungdom, bestridt den offentlige Gengivelse, jeg har foranlediget af det paagældende Afsnit af Talen, men jeg har talt med adskillige af dem, som har be-